

Minimalrente endda, af 8 pCt.? Det er en ganske ublu Rente i disse Tider. Pengene staaar lige saa sikkert dør som i Sparekassen, ja, de staaar for Besten mere sikkert, for der er dog en Mulighed for, at Sparekasseregulereren kan løbe med Pengene, men her staaar de i virkelige Værdier, Telefonledninger o. s. v., og staaar da adskillig mere sikkert. Men selv om man ikke vilde gaa ned til almindelig Sparekasserente, hvad der for øvrigt kunde være nok, kunde dog en Rente af 5 eller højst 6 pCt. være Maksimum af, hvad der paa nogen Maade maatte tillades. Men de 8 pCt. her er jo faktisk Minimum, idet Ministeren yderligere kan forhøje Renten, hvis han finder Anledning dertil, og for saa sikker en Pengeanbringelse er 8 pCt. en ganske meningsløs Rente.

Det forekommer mig ogsaa, at Ministeren stod bedre i Forholdet til Selskabet, hvis der var strengere Regler i Loven til Værn for Abonnenterne og færre Rettigheder for Selskabet. Der er den Hovedfejl ved hele Grundlaget for denne Koncession, at Forholdene, som de var i København i 1919, er lagt til Grund, men Forholdene var jo her ganske anderledes. Københavns Telefonselskab var et godt Selskab og et dyrt Selskab, det jydsk Selskab er slet, og det maa vel som Følge deraf ogsaa blive billigt. I hvert Fald er det meget slet, og der eksisterer ingenlunde derovre de samme Vilkaar og Forhold, som der eksisterede i København i 1919.

Der er yderligere den Bestemmelse i Forslaget, at Staten kun maa vælge en Trediedel af Bestyrelsen, og der tilføjes, at første Gang skal der vælges nogle af de nuværende. Jeg ved ikke, om det er for at bevare de daarlige Traditioner; ellers skøner jeg ikke, hvad Grunden skulde være til det. De Bestyrelsesmedlemmer, der har siddet og levet højt paa Telefonselskaberne uden at gøre noget som helst for dem, der skulde bruge Telefonen, de har saa vist intet Krav paa at blive genvalgt; denne Bestemmelse maatte dog, om Ret og Rimelighed skulde kunne plejes, gaa ud af Lovforslaget. Men selvfølgelig er det ogsaa ganske meningsløst, at Ministeriet kun maa vælge en Trediedel af Bestyrelsen, til Trods for at Staten meget godt kan have Flertallet af Aktierne.

Bestemmelsen om, at Bestyrelseslønnen ikke maa overstige 50 000 Kr., er ogsaa en vel stor Mundfuld. 50 000 Kr. til Bestyrelsesmedlemmerne er i Virkeligheden en ganske glubsk Løn. Der siges ganske vist, at de ikke maa faa Tantième i Tilgift, men der

siges ikke noget om, hvor begrænset Forretningsudvalgets Løn skal være, og der siges heller ikke noget om, at Forretningsudvalgets Medlemmer ikke maa faa Tantième. Det forekommer mig, at der maa sættes langt snævrere Grænser for de Lønninger, der kan udbetales til Bestyrelsen og til Forretningsudvalget. Endvidere er Direktørernes Gager ganske ubegrænsede efter Forslaget, og der er heller ikke noget i Vejen for, at de kan faa Tantième af Virksomheden, hvilket vil være meget uheldigt, idet de saa kan sørge for at knibe paa Driftsudgifterne til Skade for Abonnenterne og derved skaffe sig selv større Indtægt, men Abonnenterne daarligere Vilkaar.

Den højtærede Minister vil rimeligvis sige til alt dette, at vi har jo Statstilsynet, og Statstilsynet kan bøde noget derpaa. Det er muligt, men det kommer virkelig meget an paa, hvorledes Statstilsynet er. Saaledes som Statstilsynet i Regelen er, idet det er en Mand fra Ministeriet, der skal føre Tilsynet — og det kan det desværre ogsaa blive efter „Ben“loven, som den nu er foreslaaet —, vil det meget ofte blive Tilfældet, at den Mand, som fører Tilsynet, ogsaa er den Mand, der i Ministeriet skal træffe Bestemmelse om, hvorledes Forholdet skal være, eller i hvert Fald være medvirkende til at træffe Bestemmelse derom, og jeg ved da ikke, hvor megen Vægt der kan lægges paa et saadant Tilsyn. Jeg synes i det hele, at det vilde være heldigt, om disse Tilsyn kunde komme ind i en noget anden Gænge, saaledes at i dette Tilfælde Telefonabonnenterne, de, der er interesserede i Virksomheden, kunde komme til at tage Del i Tilsynet.

Der staaar heller ikke i Lovforslaget noget om, hvilken Myndighed man vil give Nævnet. Nævnet er i det hele, synes jeg, et luftigt Væsen, hvis Virksomhed helst skulde fastsættes noget nøjere, og det vilde da være rimeligt, at der samtidig blev fastsat, hvad der forstaaes ved et rimeligt Udbytte for Selskabet. Nu hedder det i Koncessionens Punkt 5, at Selskabet skal have et „efter Tidsforholdene passende Udbytte“. Hvad er det? Et „efter Tidsforholdene passende Udbytte“? I Gullaschtider er det formodentlig 100 pCt. eller endnu mere, i Tider som disse skulde det egentlig være intet Udbytte, for Industrien klager over, at den har ingen Indtægter, og at det ikke kan betale sig at arbejde. Der maatte dog kunne gives et noget fastere Grundlag for Nævnets Dom i paakommende Tilfælde. I Kommissionsflertallets Betænkning siger man, at Selskabet for at opnaa Sikkerhed for „et